

en stor Præmie derfor. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa; men jeg ønskede blot at sige et Par Ord til den ærede Ordfører, som ikke var fri for at ville indlede, ikke en storpolitisk, men en stor finansiel Diskussion paa denne Lov.

Den ærede Ordfører vilde godtgøre, at netop ved denne Rystbane var det Stedet at saa fast for Fremtiden, i alt Fald for en overstkuelig Fremtid, at vi skulle lade Jærnbaner bygge paa Gæld, paa Statslaan: vi havde alle Materialierne til Stede, vi vidste Bæsted, og der var ikke mere at forlange. Den ærede Ordfører talte saa — jeg tror det var i et helt Kvarter — ud fra disse finansielle Standpunkter og visse, hvor fuldstændig rigtigt det var, naar Tælen er om Landets Finanser og Statens øvrige Udgifter, ikke at tage Hensyn til Jærnbanerne, idet det er afgjort, at de skulle bygges paa Gæld; man kunde derfor flotte sig saa meget mere. Ja, det var ikke den ærede Ordførers Ord, men det bliver dog Resultatet, thi naar vi vare saa heldige at kunne lade Jærnbanerne over paa Statslaan, saa havde vi det øvrige til Disposition. Jeg har tidligere paaanført her, at vi aldrig med Hensyn til Statens finansielle Ledelse have haft nogen indgaaende Diskussion eller faaet nogen indgaaende Oplysning fra den højtærede Finansminister om den Maade, hvorpaa han vil lede hele Landets Finanser, og det er ganske interessant at se, at kort efter, at den ærede Ordfører i Dag havde indledet denne store Finansdebat, forsvandt den højtærede Finansminister af Salen, hvor vi før havde den Fornøjelse at se ham. Det skal sikkert hverken lykkes mig eller nogen anden nogen Sænde af den højtærede Finansminister at saa at vide, hvad han egentlig tænker paa med Hensyn til Ledelsen af Landets Finanser. Den ærede Ordfører sagde bl. a., at Tiderne vare saadanne — jeg noterede Ordene — at der ikke kunde være Tale om yderligere Statter; Ræksen var tom, det vidste vi alle — hvorledes den er bleven tom, skulle vi ikke tale om — men yderligere Statter kunde der ikke være Tale om i disse Tider. Ved da den ærede Ordfører ikke, at den højtærede Finansminister for nylig har forelagt et Lovforslag i det andet Ting, hvorved der skal paalægges Befolkningen — jeg antager ikke, jeg overdriver — en aarlig Skat paa 7—8 Millioner; det opgives vel til 5 Millioner, fordi man gør et Regnestykke, som jeg tror er forkert. Det vil blive omtrent 8 Millioner, navnlig naar man tager Hensyn til den forøgede Told paa Rognat og andet, der vil blive en Følge af den omtalte Lov.

Netop det er den højtærede Ministers Finanspolitik i dette Øjeblik, hvor alle sige, at det ikke er Tider til at lægge ny Byrde og Statter paa Befolkningen, og hvor vi sige, at vi maa spare og indskrænke Udgifterne. Og dog kommer nu den højtærede Finansminister og vil lægge en ny Byrde paa en Del af Befolkningen, den fattigste Del, for at saa Benge ind i Statskassen. Ja, jeg maa dog sige, at det er ikke for at saa Benge ind i Statskassen, at den højtærede Finansminister gør det; det er jo af moralske Hensyn. Det er saa smukt, at vi her i Landet have en Finansminister, som kan sørge for Moralens. Naar han forelægger en Skattelov, er det ikke for at saa Benge ind i Statskassen, men for at forbedre Borgernes Moral. Man skulde have ventet, at det mere var den højtærede Kultusminister, som stod for Moralens. Men hvad vil saa den højtærede Finansminister gøre med disse Benge? Han vil forære dem bort til Kommunerne, d. v. s. til Kommunernes nuværende Skatteydere. Det forhold sig altsaa ikke, som den ærede Ordfører siger, at vi ikke skulle have ny Statter. Nej, samtidig med at der paalægges ny Statter — ikke til Statsøjemed, men som foræres bort til kommunale Øjemed — kommer den ærede Ordfører og den højtærede Trafikminister her til os og siger: Jærnbaner bygge vi paa Gæld, vi lægge ny Statter paa den fattigste Del af Befolkningen og bygge Jærnbaner paa Gæld. Det er Regeringens Finansplan, og at den højtærede Finansminister ikke vilde debattere den, men gif sin Vej, kan jeg saa godt forstaa. Der er jo ikke den fjerneste Grund til, at netop Jærnbaner skulle bygges paa Gæld, og at Pengene hertil skulle staffles til Veje ved Statslaan fremfor til alle andre Ting. Der er ikke den Udgift, om hvilken man ikke med samme Ret som om Jærnbaner kan sige, at det er en betydelig Udgift, naar der kan blive Tale om at spare 20 Mill. Kr. — eller 35 Mill. Kr., tror jeg, den ærede Ordfører kom til — i Aarenes Lov, i Lovet af 10—15 Aar. Den ærede Ordfører mente derfor: Det er bedst, vi tage disse Benge paa Statslaan, saa ere vi fri for at tænke mere paa den Ting. Men akkurat det samme kunde siges om andre Ting, og der er navnlig en Ting, som det med langt større Føje kunde være saet om — det er disse Millioner og atter Millioner, som ere bleve givne ud til Forsvarsvæsenet. Hvis Regeringen var kommen for 10—15 Aar siden og havde sagt til Rigsdagen: Vi maa have Kjøbenhavn befæstet og i ordentlig Forsvarsstand; det er